

ა/1-24

ახალი წელი დაიწყო
შრომით და ტკბილი ქართულით!
სახლი ხორავით სავსეა,
ხართ მასპინძლობით გართული.

ზამთარი აღარ განუხებთ
ყინვით, თოვლით და ქარიშხლით,—
ნოანგიც გიცქერთ შორიდან,
გთხოვთ სუფრას ნულარ გამიშლით.

მე მტერიც მყოფნის საკბილოდ! —
და რაა გასაკვირველი,
თუ გაფრთხილებით იწყება
ჩემი გამოსვლა პირველი.

თბილისის სსრ საბჭოების
№ 9
19/1/51

ნიანგი

ს ი ა ნ გ ი

— მისტერ ჯონ ფორდ, ბოლოს და ბოლოს ჩვენ მივალფით მიზანს, — ჩვენ გადავიღეთ კორეაში საშინელებებით აღსავსე სურათი. ჩვენი მაყურებელი ხარბად დაეწაფება მას და დოლარებით აგვაყვებს!.. ამ სურათს დავარქვით მხოლოდ „პირველი ბატალიონი კორეაში“.

— მისტერ ჯონსტონ, ვაი რომ კორეაში მას უკვე დაარქვას „უკანასკნელი ბატალიონი“! — და მაყურებელიც ამ საშინელებით ვეღარ გაირთობს თავს.

ნან. დონისა

საკავშირეოები თუკაეთში

როგორც ანკარის სააგენტო იტყობინება, 1951 წელს თურქეთში 14 ახალი საპატიმრო უნდა აშენდეს.

— თახსინ ეფენდი, ეს რა ამბავია, რა მოხდა, რა კეთილმოწყობით აშენებენ ამ საპატიმროებს?

— ჩვენი მთავრობა ყოველთვის თავისთავზე ზრუნავს, ხანუშ.

შოკაუდი ამბები

უცნაური ამბები

საქართველო

შვეიცარიული გაზეთის „ზი უნდ ერის“ რედაქტორი არითმეტიკის გუნებაზეა. მისი გაზეთის ამასწინანდელ ნომერში მოთავსებულია ასეთი გამოანგარიშება: „წარმოიდგინეთ 450 მილიონი ჩინელი, ერთად დაყენებული ოთხ მწკრივად. შემდეგ კი ისევ წარმოიდგინეთ, რომ პირველად უნდა მოკლათ პირველი ოთხი კაცი, მერე მეორე ოთხი და ასე მიყოლებით. ამგვარად, ერთი წუთის განმავლობაში შეიძლება მოკლათ 20 კაცი, საათში—1.200 კაცი, დღეში—28.800, წელიწადში—10.512 ათასი, 10 წელიწადში—105,120 ათასი. ამ ხერხით რომ დავხოცოთ 450 მილიონი ადამიანი, დაგეგმილობდა დაახლოებით 43 წელიწადი...“

მათემატიკოს რედაქტორთან ჩვენ საქმე არა გვაქვს. იქაურ ფსიქიატრებს კი ვურჩევთ მიმართონ ასეთსავე არითმეტიკას და გამოიანგარიშონ „ზი უნდ ერის“ რედაქტორის გარდა კიდევ რამდენი გიჟი ჰყავთ „ნეიტრალურ“ შვეიცარიაში.

თუკაეთზე გავლით...

გერმანული გაზეთი „დერ მორგენი“ იტყობინება, რომ „ამერიკის შეერთებულ შტატებსა, საფრანგეთსა და ინგლისს შორის არაოფიციალური შეთანხმების საფუძველზე უკვე წარმოებს დასავლეთ გერმანიის ჯარების მომზადება კორეაში გასაგზავნად. შეთანხმების თანახმად ამერიკელებმა იკისრეს ამ ეგრეთ წოდებული „მუშათა რაზმების“ ჩამოყალიბება, შეიარაღება და გაწვრთნა.“

შეიარაღებასა და გაწვრთნაში რომ ამერიკელები მოხერხებულები არიან, ამას მარშალის გეგმა აშკარად ლაღობს. მხოლოდ ჩვენი რჩევა იქნებოდა. რომ როცა დასავლეთგერმანულ რაზმებს გაწვრთნიან, კორეაში გაგზავნონ თურქეთზე გავლით. აქ, ტრუმენის ინდაურით მოტყუებული თურქი ინდაურები, თეორიულად კიდევ უფრო მეტად მოამზადებენ გზად შიშვალ სალდათებს, როცა უამბობენ, თუ როგორი დრო გაატარა კორეაში ნეტარხსენებულმა თურქთა „მოხალისე“ ბრიგადამ.

სამდე მკათალია

საკმაო ხნის წინათ, ესპანელ პოლიტემიგრანტებს თავი შეაფარა და საბჭოთა კავშირში შემოიპარა იტალიელი ფაშისტის ვინმე ეტორე ვანი. იგი გვარად ფამილიარის ატარებდა და გვართან ერთად გამოიგონა აგრეთვე ავადმყოფობა. ვინაიდან ჩვენში საკმაო პატივს სცემენ სტუმარს და ისიც პოლიტემიგრანტს, ეტორე ვანიმ „გაკურნების“ მიზნით შემოიარა საბჭოთა რამდენიმე კურორტი და ბოლოს სამუშაოდ მოეწყო ქალაქ გორკის ერთ ქარხანაში. აქ კვიცმა გვარზე ხტომა დაიწყო და ხელი მიჰყო ქურდობას. სტუმარის მიმართ ლმობიერება გამოიჩინეს და მხოლოდ გაგდება აკმარეს. კეთილი მოპყრობით გათამამებული ეტორე ევპატორიაში ჩაბრძანდა და აქ ესპანელ ბავშვთა სკოლაში მოეწყო „აღმზრდელად“. კვიცი აქაც გვარზე შეხტა და მცირეწლოვან გოგონებს დაუწყო გათამამება...

მაგრამ ამდენი აღარ აპატიეს და ეტორე ვანის ისეთი პანდური უქირეს, რომ პირდაპირ დასავლეთ ევროპაში მოადინა ბრავგანი... ბრავგანი რა საკადრისია! გაქნილი ფაშისტის იტალიაში ჩაბრძანდა და როგორც გამოცდილი ქურდ-ბაცაცა, გარყვნილი და სხვა ათასგვარი ობრობა! ჩამდენი, „საბჭოთა ქვეყნის მკოდნე სპეციალისტად“ მოეწყო რომის გაზეთ „ტემპოში“. აქ იგი დიდ პატივისცემაშია და ღონემიხდილი გაჰყვის, რომ საბჭოთა კავშირში ცხოვრება შეუძლებელია და იტალიაში კი დიდად სტუმართმოყვარე შთავრობაა.

რაკი ცხოვრების დედაზრად ეტორე ვანი გარყვნილებასა და ქურდ-ბაცაცობას ჰგულისხმობს, მისი აზრი საბჭოთა ქვეყნის არასტუმართმოყვარეობის შესახებ, ცამდე მართალია.

ჩამოვიდა, ვინც ბერდნი აილო და გადაილო!
ჩვენი დიდი ხელოვანი ჩამოვიდა, აქ არ იყო,—

ფიქრის გორამ გაიხარა, როცა მისი ხმა გაიგო,
დახვდა თავის მობინადრეს, მკერდს ხაღჩა გადაიგო...

რა მიუესმათ მღერა ყმისა, მყისვე მასთან მოვიდიან,—
რადგან ვეფხის ტყაოსანის დამდგმედად და მოძმედ თვლიან,

ისმენდიან, გაკვირდიან. რა ატირდის, ატირდიან,—
ვეფხვებს, ღომებს და ვაჟკაცებს გლიცერინის ცრემლნი სდიან!

უცებ ვინ არ მოიკაზმა ჩაბადახით და მანდილით,
თავს ვინ არ სთვლის მსახიობად, ვის არ ნახავ აქ, ამ დღით,—

გამოცხადდა ტარიელი თავის ფრიდონ-ავთანდილით.
ნესტანი და თინათინი თინათინის მამამთილით!

ვაპ, სოფედო, რა შიგან ხარ, რას სურს შენთან შედარება!—
შვიდასი წლის შემდეგ ფიქრობ ნახო მათი ნეტარება.

ვისაც შავი თვალები აქვს ყვედა კინოს ეტანება,
რუსთაველი შეიყვარეს კინოფილმის ნესტანებმა!

გოგოთურა მიზაიაული

ანამნების დახმარებით

ანამნები უცხო სიტყვაა და ავადმყოფის წარსულის მოგონებას ნიშნავს. ის ეხება ავადმყოფის ცხოვრების აღწერილობას და თვით ავადმყოფობის განვითარებას. სწორი ანამნები აადვილებს ავადმყოფობის არსში გარკვევას, ე. ი. დიაგნოზის დასმას. ანამნების ფრიად დიდი მნიშვნელობის გამო განსაკუთრებული გულმოდგინებით ჩავიწერე ის და წარვუდგინე ჩვენი პრაქტიკის ხელმძღვანელს.

როგორც შემდეგში ხელმძღვანელის შეფასებიდან გამოირკვა, ანამნებში ვერ გავარკვიე მთავარი და მეორეხარისხოვანი, მნიშვნელოვანი და უმნიშვნელო, ავადმყოფობასთან დაკავშირებული და დაუკავშირებელი, ავადმყოფის ნამდვილი და წარმოდგენილი განცდა, მართალი და ტყუილი. ამრიგად, მივიღე ეგრეთ წოდებული „ლაბორინტოვანი“ ანამნები...

აქ გადმოგცემთ მხოლოდ ავადმყოფთან საუბრის მცირე ნაწილს.

— რას უჩივით? — შევეკითხე მას.

— ჩემს ცოლისძმას. იმან გამიტეხა თავი, მაგრამ რა გქნა, მოყვარეს როგორ ვაწყენინო?

— თქვენ ის მითხარით, რა გაწუხებთ?

— ყველაფერი უბედურება, საიდან დავიწყო არ ვიცი.

— დაიწყეთ უმთავრესიდან.

— მთავრის უმთავრესი ისაა, რომ ავად ვარ და თუ ექიმი ხარ, შენ თვითონ უნდა გაიგო რა მტკივა.

— თქვენც უნდა დამეხმაროთ.

— დახმარება და შველა მე მჭირდება და იქით დავეხმარო?

— მკურნალობით მე დაგეხმარებით, ხოლო რა გტკივთ — თქვენ მითხარით.

— რა მტკივა?

— დიახ, რა გტკივთ, რა გაწუხებთ?

— დარდი მაქვს, დარდი, მოვრჩები თუ არა — არ ვიცი. შეუნელებელი ცეცხლი გიზგიზებს მთელს ტანში. სიმხურვალე მაქვს. გული, გული მიმდის, გული მიმძიმს, გული მიჩერდება, გული მიძგერდება. აგერ მგონია მოწყდა-მეთქი გული, გავიხედავ და ისევ არ გააქვს ბაგიბუგი? ახლა თავის ტკივილს აღარ იტყვი? ხერხემლიდან წამოვა და შუბლში დამეჯახება. შუბლიდან წავა და კეფას ეტაკება. კეფიდან წამოვა, წამოვა, დაიშლება და ყურებში გაიბუჟილებს, თვალბუბნებში დამეცეცხლავს, ასე ჩაყვება კისერს და გულსკოვზთან გაჩერდება. იქიდან ისევ წავა ქვევით, წელში გამიდგება, თქოში გამკრავს, მუხლში დამამტვრევს, კოჭში მიპჭკენს, შემაჯრიალებს ტანში და ამოყვება ისევ ხერხემალს. ამოყვება, ამოყვება და ახლა კისერში გაიჩხირება, მილუტუნებს, მილუტუნებს ისე, თითქოს უნდა და არც უნდა დამახჩოს. უნდა დამახჩოს ესაა და გამიშრება ენა. გამიშრება ენა და ვსვამ წყალს, ხან ღვინოსაც და ამით მოვიბრუნებ სულს... მოვითქვამ თუ არა სულს და დამეწყება ისევ... დამეწყება და...

— ეს ყველაფერი გასაგებია.

— გასაგებია ხომ? ჰოდა, მე შენს მეტმა ვერავინ გამიგო.

— ახლა ის მითხარით, როგორ გახდით ავად?

— სიმართლე გითხრა, მეც არ ვიცი რიგიანად.

— როდის შეიქმნით ცუდად, ერთბაშად თუ თანდათანობით, სიცხით თუ უსიცხოდ? ხომ არ დაიზიანეთ რამე?..

— კარგი, კარგი, ეს ჩემთვისაც გასაგებია.

თბილისში ქალიშვილი გავათხოვე. კარგმა ბიჭმა შეირთო. არა, სიძე კარგი მყავს, იმას ვენაცვალე. ქორწილისათვის ჩამოვიტანე პურ-ღვინო. სამი დღედაღამე გადაბმული ქეიფი გვქონდა. ვიქეიფეთ, ვიქეიფეთ და მერე წავედით სოფელში. სიმართლე გითხრა, მე არ ვაპირებდი სიძისას წასვლას, მაგრამ ვინ მკითხა? ამიღეს და შემადგეს მანქანაში. შემადგეს და არც მე გავუწიე წინააღმდეგობა. არ გავუწიე წინააღმდეგობა და წამიყვანეს, წამიყვანეს და იქაც დისშვილის ქორწილში არ ამოყვავით თავი? კაი გვარიანად დავუმატეთ.

მეორე დღეს იქაც ჩამდევს მანქანაში და გამომისტუმრეს. მანქანას ჩემი ცოლისძმა მართავდა. ღვინო იმანაც კარგა ბლომად დალია. ის არ ჩაუღვიათ მანქანაში, თვითონ ჩაჯდა შიგ, მაგრამ მიეძინა საჭეზე. მიეძინა და გამოიღვიძა მაშინ, როდესაც მანქანა გზიდან ლეღეში გადახტა. მანქანა გადახტა თუ არა, მე აგერ თავი დავარტყი ქვას. სხვებიც კარგად დაიფეხენ. კაცი არ მომკვდარა, მაგრამ სასიკეთოდ არც არავინ დარჩენილა. მას შემდეგ დამჩემდა თავის ტკივილი და ის, რაც გითხარი. თუ მიშველით, მიშველეთ, თორემ ავდგები და წავალ ისევე სახლში... ჰოდა, ასეა ჩემი საქმე. — ამოხენით დაამთავრა საუბარი.

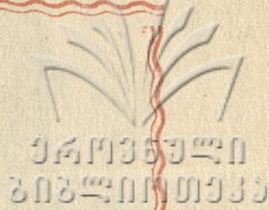
ჩემმა ხელმძღვანელმა ეს ანამნები მოკლედ ასე ჩამოაყალიბა: სექტემბერში მანქანის ავარიში მოჰყვა, თავი დაიზიანა და მას შემდეგ დასჩემდა თავის ტკივილი და უსიამოვნო შეგრძნება მთელს სხეულში, უმთავრესად გულის არეში.

ავადმყოფი გავსინჯე, ანამნების დახმარებით დიაგნოზი დავსვი და სათანადო მკურნალობაც ჩავუტარე. ყველა აღნიშნულის შედეგად პრაქტიკული ჩამეთვალა. ამას გარდა ჩემი ავადმყოფი მორჩენის შემდეგ დარწმუნდა, რომ ღვინის სმას ხშირად თავის გატეხვა მოჰყვება და პირობა მოგვცა მომავალში ღვინოს სათრობად არ დავლევო.

— აწი კი ვისწავლე კჟუა, — დასძინა მან, — ზოგი თავი თუ არ გატყდა, ისე ვერ შევა მასში იმის შეგნება, რომ კაცმა ზომიზე მეტი არ უნდა დალიო. აი, ესაა ჩემი ანამნები.

უსაზღვრო სიყვარული

— მოქალაქე ქიტესაშვილო, მოახსენეთ სასამართლოს თქვენი დანაშაულის შესახებ! — მიმართა სასამართლოს თავმჯდომარემ საბრალმდებლო სკამზე მჯდომ მეცხვარეს, რომელიც, ვიდრე მის გვარს დაიძახებდნენ, დარბაზში მსხდომ ხალხს ათვალთვრებდა, თითქოს ცდილობდა ვინმე შეეცნო.

ქიტესაშვილმა ვერც კი მოასწრო საპასუხოდ ხმის ამოღება, რომ სწრაფად წამოხტა იქვე მჯდომი პატარა ტანის კაცი და განაცხადა:

— მე გახლავართ მაგის დამცველი. ნება მომეცით თავიდან ბოლომდე სიმართლე გავაშუქო!

თავმჯდომარემ თანხმობა ანიშნა.

— ამხანაგებო, — წამოიწყო დაბალი და ტკბილი ხმით ადვოკატმა, — ამ საქმეს მე საფუძვლიანად გავეცანი, მასში ვერავითარი დანაშაული ვერ აღმოვაჩინე და ჩემის ღრმა რწმენით მოქალაქე ქიტესაშვილი მართალია!

თავმჯდომარე და მსაჯულები ყურადღებით მიაცქერდნენ მას. ხალხი სიხარულის ღუმიღმა შეიპყრო. ყველასთვის სასიამოვნო იქნებოდა დანაშაული არ დამტკიცებულიყო და გაუგებრობით დაპატიმრებული გაეთავისუფლებინათ.

— ამხანაგებო, უნდა მოგახსენოთ, რომ ის, რაც მოხდა, უსაზღვრო სიყვარულის შედეგი იყო, იმ ღრმა და უანგარო სიყვარულის შედეგი, რაც იშვიათად თუ ახასიათებს ვინმეს.

თავმჯდომარემ გაიკვირვა და განცვიფრებით შეეკითხა: — თქვენი სიტყვა ძალიან მაკვირვებს. ახილებული აზრია. საქმე ეხება ფერმის ცხვრების მითვისებას, თქვენ კი სიყვარულზე ლაპარაკობთ!

— აი, საქმეც ეგ არის, — განაგრძო სიტყვა დამცველმა, — ის სამი ცხვარი, რომელიც ვითომ და მითვისისა სარქალმა ქიტესაშვილმა, მსხვერპლი შეიქმნა უსაზღვრო სიყვარულისა. ეს ცხვრები განსაკუთრებით უყვარდა ქიტესაშვილს. მან გამოზარდა ისინი, პეშვით ასმევდა წყალს, ხელით აქმევდა ბალახს, უიმითოდ ვერ სძლებდა. ცხვრებსაც ძალიან უყვარდათ თავიანთი კეთილისმყოფელი. როდესაც ცხვრები ქიტესაშვილს დაინახავდნენ, აბლავდებოდნენ ხოლმე, გაქანდებოდნენ მისკენ და შემოეხვეოდნენ. ვიდრე ქიტესაშვილი მათ არ მოეფერებოდა, ჯიბიდან ქვამარილს არ ამოიღებდა და არ აალოკინებდა, არ დამშვიდდებოდნენ. უნდა მოგახსენოთ, რომ ნამდვილი ტანჯვა იყო ცხვრებისათვის, როდესაც ქიტესაშვილი მათგან შორს იყო, სწორედ ამის გამო ქიტესაშვილმა გადაწყვიტა სამივე ცხვარი შიხ წაეყვანა. წაიყვანა კიდევ, აღარ ბლოდნენ ცხვრები, დაწყნარდნენ, რადგან დილას, შუადღისას, საღამოთი ხედავდნენ მას და გულმამუილად სძოვდნენ ბალახს ქიტესაშვილის კარმიდამოზე...

თვალეზზე ცრემლი მოადგა ქიტესაშვილს, ადვოკატის მოქარგულმა ენამ გული აუჩუყა მას, გაოცებული შესცქეროდა მკვივრმეტყველ ადამიანს, რომელიც უანგაროდ ასე თავგამოდებული იცავდა „საწყალ კაცს“, უდანაშაულოდ ჩავარდნილს...

მაგრამ თავმჯდომარე შეშფოთდა, დამცველის უმართებულო ლაპარაკი ველარ მოითმინა და სიტყვა შეაწყვეტინა.

— როდესაც საქმე აღიძრა, ის ცხვრები დაკლული აღმოჩნდა. სად ჩანს აქ ცხვრებზე ზრუნვა, თუკი დაკლავდა კიდევ?!

— დიახ, დიახ, თქვენ მართალსა ბრძანებთ, — მაშინვე უპასუხა ადვოკატმა, — აქაც იგივე სიყვარულია მიზეზი! წარმოიდგინეთ თქვენ, პატივცემულო მოსამართლენო, თურმე ეს ცხვრები ავად გამხდარან, თურქული შეხვედრით. ეს კი ძალიან გადამდები ავადმყოფობაა. სარქალს კი მხოლოდ სამი ცხვარი ხომ არ აფიქრებდა? მას მთელი ფარის დარდი აწუხებდა! ათასობით ცხვარი ებარა. ყველა უყვარდა, რომ მთელი ფარა არ შეეწირა ამ სამი ცხვრისათვის, სამივე დაჰკლა. ამისათვის მადლობაც კი უნდა ვუთხრათ ქიტესაშვილს. ბარქალა მის მოსაზრებულობას. სწორად მოიქცა!

— ეგ თუ აგრეა, კოლმეურნეობას ხორცი რატომ არ ჩააბარა? კვლევა-ძიებით დადასტურდა, რომ წვეუ-

ლება ხშირად ჰქონია და კოლმეურნეობის ცხვრებით აჭეფებდა ხალხს. ეს რილას სიყვარულია?!

— აქაც სიყვარულია, პატივცემულო მოსამართლე, დიახ, ნამდვილი სიყვარული, სიყვარული იმ ხალხისა, რომელნიც ამ წვეულებას დაესწრნენ! — ადვოკატი ცდილობდა განეგრძო სიტყვა, მაგრამ თავმჯდომარემ საჭიროდ აღარ ჩათვალა.

— მოქალაქე ბრალდებულო, თქვენ რას იტყვით, ეთანხმებით თუ არა თქვენს დამცველს?!

ქიტესაშვილი ზანტად წამოდგა, ჯერ თავის დამცველს გადახედა, მერე ხალხს, ბოლოს მოსამართლეს მიუბრუნდა და დაიწყო:

— მე ყველაფერში ვეთანხმები ჩემს დამცველსა — ცხვრები რომ დაეზარდე, მთელ ფარას რომ ვუვლიდი, ცხვრები რომ მიყვარდა და იმათაც რომ ვუყვარდი, სამი ცხვარი რომ შინ მივიყვანე, სამივე რომ დავკალი. ეს ყველაფერი მართალია, მაგრამ ერთი რამ არ არის მართალი, თითქოს მე ის ხალხი ძალიან მიყვარდა, ვინც ჩემს წვეულებას ესწრებოდა. მართალი უნდა გითხრათ, ძალიან აბეზარი ხალხია. დღე არ გათენდებოდა, რომ სტუმარი არ მოსულიყო. ეს იმის უფროსი, ის იმისო, ის წარმომადგენელია, ის კიდევ იმის ამხანაგიაო. წვეულებასაც ძალად მამართვინებდნენ, თორემა, მე ქეიფისათვის სადა მცალოდა. ი ცხვრებიც იმიტომ წავასხი სახლში, თორემა, აბა მე რისთვის მენდომებოდა. ი ჩემ სტუმრებსა ჩემზე ძალიან უყვარდათ ი ცხვრებიცა და მისი მწვადებიც. ეს სულ იმისი ბრალია, ვინც ამ ხალხს კარზე მომაყენებდა ხოლმე, ამ ხალხში მე იმას დავეძებ, ვინც დამლუბა, მაგრამა აქ ღვინით სავსე ყანწი, არავის უჭირავს და რას მოვიდოდა. ახლა იმასა თავგის სორო მილიონ მანეთად უღირს. ასე იყო და რა ვქნა. სიმართლე თუ გინდათ, სიმართლეც ეს არის.

ტვინში ელექტრონის ნაკადით დაუარა დამცველს ბრალდებულის უქანასკნელმა სიტყვებმა. ის წამოწითლდა, ბრაზით აენთო, ხელები დამუშტა და ქიტესაშვილს მიუბრუნდა:

— შე რეგვენო, მე თავი გამოვიდე, მინდოდა საქმე კეთილად მომეგვარებინა... შენ კი აქ რაებს ჩმახავ... თუ ასეა, მშვიდობით ბრძანდებოდე, სასამართლოს წინაშეც შენ ავე პასუხი და იმ შენ სტუმრებსაც შენ გაუსწორე თვალი. პურ-მარილი რომ გინდა დააყვედრო და პატიოსანი ხალხი ტყუილბრალოდ ჩაითრიო შენს საქმე... — თქვა ადვოკატმა და მსჯავრის გამოტანას აღარ დაუცადა, თავის პორტფელს ხელი დაავლო და გარეთ გავარდა.

გლეხის გულმბრყვილობამ ხალხი გაახარა. აჩოჩოლდნენ და მხიარულად ალაპარაკდნენ. მოსამართლე და მსაჯულები ღიმილით უცქეროდნენ მას.

ნამდვილი დამნაშავის სახელი არ თქმულა, მაგრამ განაჩენის მიხედვით ყველა მიხვდა, რომ მისი დასჯის ღრაც დადგებოდა.

ელიზაბა ჩედიანიძე

ზოგინათი ახალგაზრდა

მათ წინ მართლაც ფართო გზაა,
არც ტიხრია, არც საზღვარი,—
ვისაც გულთი საქმე უყვარს,
არის საქმე ათასგვარი!

კადრების ქვეშ დარჩა მხოლოდ
ზოგიერთი ახალგაზრდა,
აი, ისევ როგორია
მათი სიტყვა. მათი განცდა:

— თქვენ გაიგეთ, გუშინ ღია
და გურამი დაქორწინდა..
— როგორ არა, მივულოცე
სიყვარულით და კოცნითა.

ახლაც მათკენ მიიჩქარის
ჩემი კაბის შარიშური...
იყრებიან, დილითაა
სახამართლო დანიშნული!

დელი-ოდელიაგაძე

ასე ამბობს დირექტორი...

**სოფელი გურნი,
ტყიბულის რაიონი**

გურნის სკოლა მთელი სოფლის
სწავლა-აღზრდის მსახურია,
ბრმა ფანჯრებით იცქირება,
ქუდად ცხრილი ახურია.
დირექტორი ასე ამბობს:
„აქვს სახურავს ზიანიო,
მაგრამ შიგნით მაინც არ წვიმს,
თუ დღე იქნა მზიანიო.
ფანჯრები რომ ჩადენია,
ეს არც დიდი ნაკდიაო,
ვერვინ იტყვის: მოსწავდეებს
იქ ჰაერი აკდიაო.
უზოში რომ ხე არ დარჩა,
ჩემი ბრალი არის განა?!
სოფლად, ვისაც პირუტყვი ჰყავს,
ყვედამ ჩემთან მოიყვანა.
ნარგავებს არ შეარჩინეს
ფოთლები და წიწვებიო,
ვერას ვშვედი, თუმც უნდა ვთქვა
მათი ცოდვით ვიწვებიო“.
ასე ამბობს დირექტორი,
ამ „საბუთებს“ ხმარობს ფარად,
ასე დარჩა გურნის სკოლა
დირექტორის ანაბარად!

მ. იმერი

პირველი კურსზე

ნაზ. ლალია

- უი, დედაჩემო, გული გამისკდა, ბატონო პროფესორო, და რაღა გიბასუხოთ!
- ასეთი გულით რაღა საექიმო ფაკულტეტი აირჩიე, ქალო, მთელი ქვეყანა ამისთვის შესძარი?
- დიახ, ბატონო, ვიცოდი, რომ გული მქონდა საექიმო.

ვისია?

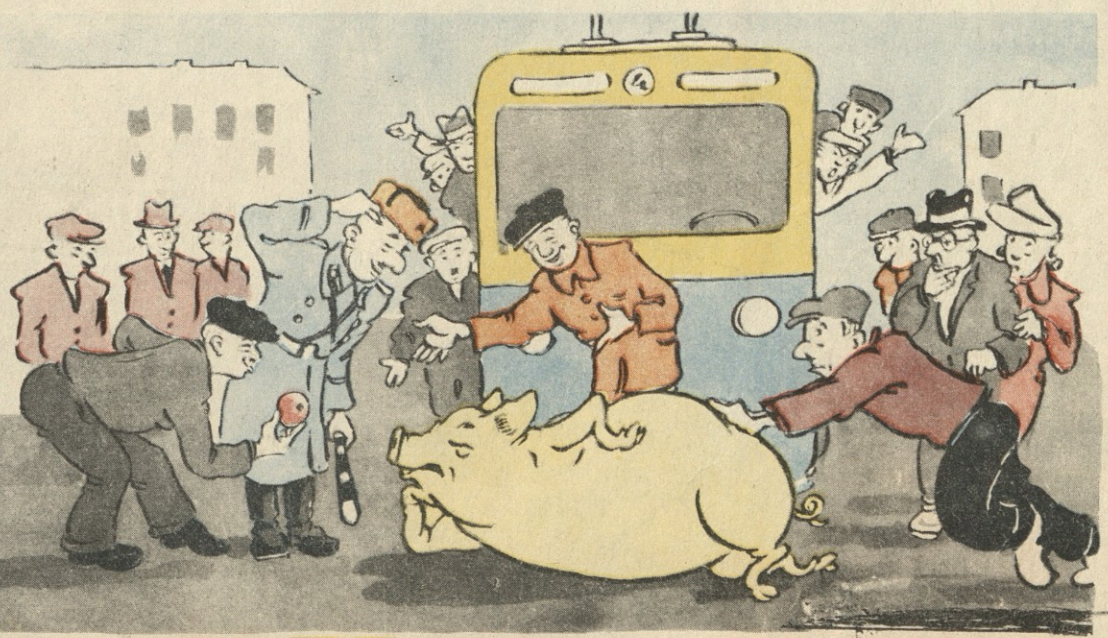
აბა ამას რა ჩიტკორესპონდენტი უნდა, თბილისის მოსაფლტებულ ფართო ქუჩებში, ტროლეიბუსებსა და ავტობუს შორის, ხანდახან კი თვით კაბაკაპიწებულ გამვლელთა ფეხრთით ვის არ გინახავთ სანადიროდ გამოსული ღორი... რაგინდ მზიანი დარი იყოს, მას თან ახლავს საკმაო ტალახი. თავაშვებულია და ქალაქის მოძრაობის წესებს ისე შეჩვეული, რომ ჯერ თბილისში უბედური შემთხვევა რეგისტრირებული არ ყოფილა.

ამ ფოტოსურათით ჩვენი ქალაქის ერთ-ერთი ქუჩაა წარმოდგენილი,—ანაგის ქუჩა. სამწუხაროდ, ჩვენ მოვახერხეთ მხოლოდ ერთი ღორის გადაღება, რომელსაც მკვიდრნი „ლუტუნას“ ეძახიან—და იგი საკმაოდ ცნობილიც არის ამ რაიონში თავისი ღორული გამბედაობით. სხვა დანარჩენი ოთხი მისი თანამოგვარე, რომელიც აქ დღემდე თავისუფლად დათარეშობს, ხელში ვერ მოვიგდეთ. ისინი უფრო გათვითცნობიერებულნი არიან და მილიციის წარმომადგენელსაც ადვილად არიდებენ თავს.

როგორც თვით ფოტო გვანიშნებს, ხეტიალით დაღლილი „ლუტუნა“ სპეციალისტთა სახლისკენ მიემართებოდა გადაღების მომენტში. ჩვენც სპეციალისტთა სახლს მივაშურეთ, მაგრამ პატრონს ვერ მივაგენით... რალა თქმა უნდა, სპეციალისტთა სახლში ათასგვარი სპეციალისტი ცხოვრობს და აბა კარგად ჩასუქებული ღორის სიყვარული რომელ სპეციალისტს უნდა დაეაბრალოთ მინცდამინც...

ჩვენი ერთადერთი იმედი ეს იყო, რომ „ლუტუნას“ სახალწლოდ დაკლავდნენ და ამით კონფლიქტი გადაწყდებოდა, მაგრამ „ლუტუნა“ დღესაც არხეინად გრძნობს თავს და არ ეპუება არც კაცს, არც ტროლეიბუსსა და არც ამ ქუჩის ბატონ-პატრონს.

მეორე სურათიც აქვეა, შემთხვევით გადაღებული ცხვარი რომელიც ქუჩაზე უპატრონოდ გადადის, პატრონმა სახალწლოდ უკვე დაჰკლა. ჩვენ ფოტო მხოლოდ იმიტომ მოვათავსეთ, რომ ეს მოქალაქე წინასწარ გავაფრთხილოთ სააღდგომო ბატკნები თუ იყიდა—კვლავ უპატრონოდ ქუჩაში არ გაუშვას, კოკა განა ყოველთვის მოიტანს წყალს, ბატკნები კი არა. ჩვენც ძლივს გადავიღვართ ქუჩიდან ქუჩაზე—ავტომგლის შიშით.

რედაქტორი კ ა რ ლ ო კ ა ლ ა ძ ე. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

Тбилисп. Сатирако-юмористический журнал „Нванგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

ბელმოწ. დასაბ. 1951 წ. 10/1. სტამბა „ზარია ვოსტოკა“ რუსთაველის პროსპ. № 42. შვკ. № 2. გაჟოტ. № 4. ტირ. 11.000. უც. 116

ამერიკა კორეაში საომრად გაზენის ჰიტლერული
არმიის ყოფილ მონაწილეებს.

— ჰეი, თქვენ, ძაღლებო, ხომ გაქვთ საბრძოლო გამოცდილება!
— გვაქვს... სტალინგრადიდან ბერლინამდე ცოცხლებმა მივაღწიეთ.

